

KAREN HARPER

Hädaoht ja iha peituvad sügaval...

PINNA ALL

1

Mebhiko laht Lõuna-Florida lähedal

12. septembril 2006

Kui Briana Devon pinnale tõusis, oli ta paat kadunud. Lisaks sellele, et pärast tema vettesukeldumist oli lähel tõusnud torm, oli merel juhtunud midagi väga halba.

Ta hoidis kogu jõust kinni oma allveekaamerat ja stroboskoopi, et lained neid tal käest ära ei rebiks. Plastist kirjutusplaat ja sellele kinnitatud kummist sõrmetoega pliiats peksid teda näkku; ta heitis need selja taha.

Hingamisotsikut hoidis ta suus hammaste vahel. Ikka veel balloonist õhku ahmides kuulis ta oma kiirenenud hingamise sisinat, mis segunes tugevneva tuule ulgumisega. Kuna õhku oli üsna vähe järele jäänud, siis jõnksus tema ainus õhuballoon edasi-tagasi sukeldumisvestil, mis talle vees toeks oli.

See polnud võimalik! Kas ta oli pinnale tõusnud vales kohas? Ei, poi, mille ta oli kohale seadnud, kõikus laineharjal ägedalt

üles-alla. Tema ise oli seal, kus pidigi olema, aga kus olid Daria ja nende sukeldumispaat? Ja kui kiiresti oli kauge torm siia jõudnud!

Hoides kinni oma sukeldumisvarustusest, tegi ta lestasid kasutades ringi. Võib-olla ei paistnud Näkineiu II lihtsalt silma, sest horisont oli tumenemas. Ei, ta nägi vaid pilvelaamasid, mitte ühtki teist laeva, torm aga lähenes palju kiiremini, kui ilmaennustaja oli prognoosinud. Kuid Daria poleks teda kunagi siia üksi jätnud.

Hoolimata sellest, et Briana oli juba kogenud sukelduja, läbis-tasid teda ikkagi paanikahood niihästi tema enda kui ka õe pärast. Bree ja Daria Devon polnud mitte lihtsalt kaksikõed, vaid nad olid olnud ka parimad sõbrad sellest peale, kui nad end mäletasid.

Bree lisas sukeldumisvesti õhku, et pinnal püsida, ja püüdis kogu jõust rahuneda. Lõppude lõpuks oli ta oma kahekümne kaheksast eluaastast kahekümne jooksul harrastanud sukeldumist ja ujumisega oli ta neis vetes veelgi kauem tegelnud. Kord nädala-sukeldus ta koos Dariaga vanast kaubalaevast tekkinud kunstliku rahu alla, et kontrollida, kuidas saasteainetest ohustatud piirkonnas kasvavad vetikad ja elutsevad mereloomad. Vetikad olid lahe vee üldseisundi parimateks näitajateks. See kõik oli kuni tänaseni toimunud regulaarselt.

Bree polnud märganud, millal ankur üles tõmmati. Ta oli keskendunud ainult sellele, et teha oma tööd hästi ja kiiresti. Lihtsalt sellele, et teha vajalikud fotod, panna kirja märkmed, hankida tõendeid. Tulemuseks on halvad uudised, mis kindlasti häirivad paljusid mõjukaid inimesi. Bree tõusis ettenähtust varem pinnale vaid sellepärast, et nähtavus vähenes ja see tähendas, et lainetus oli suurenemas. Ta poleks aga iialgi osanud endale ette kujutada seda halli vahutavat merd ja tõusvat tormi.

Kaksikud olid alati sukeldunud koos, välja arvatud vaid siis, kui nad jahisadamas laevakeredelt pisikesi vähke ära kraapisid, kuid täna polnud Daria temaga koos sukeldunud ja selleks oli kaks põhjust. Õel oli äkki hakanud hammas kõvasti valutama ja seetõttu oleks veevalune õhurõhk muutunud talle väga piinavaks. Ja keegi pidi jääma ka nende sukeldumispaati: Daria oli andnud ainsale alluvale, kes nende otsingu- ja päästetööde firmas töötas – Manny – pärastlõuna vabaks, sest mehel oli nii palju muret oma tütreaga. Õigupoolest polnud Daria möödunud kuu jooksul üldse kuigi palju sukeldunud, sest ta oli nii hõivatud raamatupidamiskursustega.

Bree käed valutasi sellest, et ta aina suurenevas mõllus püüdis kaamerast ja stroboskoobist kinni hoida. Ta polnud seda tohutut vetevälja iialgi kartnud, vaid üksnes austanud, kuid nüüd tegi hirm ta liikumisvõimetuks. Ta oli üks. Kas meelega üks jätud? Tuleks vist hakata kalda poole ujuma, aga ta oli seitsme kilomeetri kaugusel avamerel ja oleks pidanud loobuma oma hinnalistest aparatuuridest. Kui ta nägi, et meriahvena asemel, kes tavaliselt rahu ümber ujus, ringles tema ümber hai, oleks ta pidanud taipama, et see on halb enne. Haisid ärritas see, kui põhjamuda üles tõusis, ja neist oli teada, et nad ründavad inimesi. Kui palju kordi oli temagi hoiatanud inimesi, et nad ei ujuku üksinda või kaldast kaugel ja et nad vees olles hoiduksid pladistamisest.

Breel oli vile, millega abi kutsuda, kuid kuuldeulatuses polnud kedagi, kes sellele oleks võinud reageerida. Ta võinuks panna stroboskoobi vilkuma, et tähelepanu äratada, kuid selle hoidmine lainete kohal oleks ta ära väsitanud. Tõrksalt laskis ta stroboskoobist ja kaamerast lahti, lootes, et need jäävad kinni kuhugi vraki lähedale ning et tema – nemad – võivad neile pärastpoole järele tulla. Kaamera oli neile maksma läinud kenakese summa;

selle ostmiseks olid nad pidanud jahtlaevadelt palju vähke maha kraapima.

Kaksikutele kuuluv otsingu- ja päästetööde firma oli olnud raskustes, kuid viimasel ajal olid asjad hakanud paremini mine-ma. Nad tegid kõike, alates veelustest uuringutest kuni laevake-rede hooldamiseni ja kadunud esemete või põhjavajunud veesõi-dukite otsimiseni. See töö oli mõnikord räpane, raske, isegi ohtlik, kuid neile mõlemale see meeldis. Seda, mis peitus Mehhiko lahes Florida kaguranniku ümbruses merepinna all, tundsid nad sama-hästi kui teineteist.

Kui autoriteetne lahe regenererimise komisjon oli palganud just neid – mitte nende suurt rivaali lahe vastaskaldalt – koguma andmeid selle kohta, kuidas toimub kaldalähedaste mereorganis-mide vaevaline toibumine toksiliste heitvete mõjust, olid õeksed olnud üllatatud ja erutatud. Suhkruroopõldudel ja golfväljakutel kasutatavad väetised ning liigagi paljude inimeste reostatud heit-veed mürgitasid tervet kohalikku ökosüsteemi.

Et jõudu säästa, otsustas Bree, et sukeldub uuesti vee alla ja liigub seal edasi nii kaugemale kui suudab, enne kui on sunnitud õhuballoonid ja raskusvöö kõrvale heitma, et kaldale jõuda. Kuigi näha polnud ainsatki laeva, võib mõni siiski olla teel turvalise sadama poole ning ta saab appi hüüda. Ta võttis vertikaalselt allapoole suunatud asendi ja sukeldus tugeva jalalöögiga süga- vusse, kuni vetemõll näis rahunevat.

Mehhiko laht alates Naplesist kuni Marco saareni ja Turtle Bayni on vähemalt Atlandi ookeaniga võrreldes madal veekogu. Selle põhi on üsna kaua täiesti lame: pärast seda, kui ta alguses langeb päris järsult, muutub ta iga kahe kilomeetri jooksul poole meetri võrra sügavamaks ja seda häirivad vaid väikesed karid ja inimtegevusest põhjustatud rahud. Kuna aga põhi oli küllaltki

madal, siis muutus lainetus lahel kergesti ägedaks. Just veetalused liiva- ja mudakeerised olid talle märku andnud tormist, mis leidis aset veepinnast kõrgemal. Ehkki ta tegi päris palju lähiülesvõtteid ereda valgustusega, paistsid isegi need täna liiva tõttu teralishetena.

Enamik inimesi – see puudutas eriti sukeldumisega tegelevaid turiste „külmast Põhjalast”, nagu kaksikute sukeldujaist sõbrad neid nimetasid – ei pidanud Naplesi ümbrust kuigi heaks sukeldumispiirkonnaks. Tüdrukutele oli see aga alati meeldinud rohkem kui Keysi glamuursed paigad või isegi Kariibi mere saared. Kolme ja poole meetrini ulatuv nähtavus siinses maailmanurgas oli mõnedele inimestele suureks pettumuseks, kuid suvel oli meri tihti tüüne ja lainetus minimaalne. See osa lahest polnud sukeldujaist üleküllastatud, sellepärast nägi see välja ürgne ja puhas ning siin oli rikkalik mereloomastik, mille hulka kuulusid meriahvenad, tarpoonid, raikalad, merikilpkonnad, ilusad merikarbid ja aeg-ajalt kahjuks ka haikalad. Bree ja Daria armastasid seda lahte, sest just siin olid nad õppinud sukelduma. See näis nii puutumatusena, välja arvatud vaid asjaolu, et inimtegevusest oli siia tekkinud palju rahusid. Kui aga nende projekt ei aita olukorda põhjalikult muuta, siis varitsevad siin mereorganisme varsti samad ohud, mis on juba rünnanud vastaskalda korallrahusid.

Kui ta kalda poole ujus, läks põhjast üles tõusva liiva ja muda tõttu ümberringi kõik nii pimedaks, et ta polnud päris kindel, kuhupoole suundus. Enamasti laskis ta end lainetel kaasa viia, sest need pidid ta viimaks kaldale kandma. Õnnetuseks oli alanud mõõn ja tuul puhus sellele vastu, muutes vee supisarnaseks keeriseks. Bree ei suutnud isegi lugeda näitusid kompassina toimiva sukelduskella helendavalt numbrilaualt – Daria oli selle kella talle kinkinud möödunud kuul sünnipäevaks. Daria ja laev...